

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 1 JUNI 1917.

NO. 7.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelser.

Speciellt för ALLARM
av
Ragnar Johanson.

IX.

Ställningen till religiösa och andra frågor.

I W. W. har tillsammans med syndikalismen i religionsfrågor slagit in på den enda riktiga vägen, båda deras ställning är neutral. Detta ords missbrukande förtager icke värdet av dess ursprungliga mening för oss. Liksom vi förut påpekat i samband med politik, där vi bekänner oss vara en "politisk trött arbetare-rörelse" framhålla vi i olika religiösa frågor att vår organisation som sådan ej tager någon som helst ståndpunkt i de olika meningsbytena. Detta ger oss en solid grund för organiserandet av proletariatet, lönearbetarna, oavsett åsikter. Det är sant att från många håll, såväl inom I. W. W. som och inom den revolutionära rörelsen i Europa, försök göres att få organisationen mera präglad antireligiös, men vi måste från början slå fast, att vår anpassning, denna viktiga punkt i vårt "program" här måste komma till synes.

Vi ha lärt av arbetsgivareklassen i det förflutna, och måste göra det fortfarande. Dess taktik måste bli utslagsgivande för vår, och vi se då vid första ögonblicket, att tolerans i religiösa frågor ger dem en oönskad soliditet såsom klass sett!

Att utsugarna och deras köpta värktyg, lärare för vår klass, i det längsta söka hålla oss i kristendomens ledband, och mörka fördunkelse är tydligt. Att detta har två skäl är lika klart för oss!

Det första skälet är så allmänt känt att vi ej behöva spilla många ord på detsamma. Att med kristendomen tålmodigt och himalära hålla slavar i mörker och tvång draga deras blickar ifrån tillståndet varunder vi leva här för att bli i tillfälle till hänsynslösare utslagning av vår klass, är alldeles i överensstämmelse med deras mål.

Himelens utlovade lockelser har till underlag en fullkomlig undergivelsens anda här i livet, som väl passar deras syften.

Det andra och viktigare skälet enligt vår synpunkt, är det tillstånd som inträder under de senaste tidsskedena av arbetarklassens frihetskamp. Vi befinna oss i s. k. avkristningens tidevarv, med fritänkariets alltmera framträdande tendens. En följd därav är, att grupperingarna omkring det kristna idealet har blivit allt flera, ja, tusentals. Dessa olika sekter, söka att rationalisera och göra den kristna religionen mera lämplig för modernt tänkande. Med dessa olika sekter följer strid mellan lika många grupper av människor av vilka största antalet tillhör arbetarklassen.

Kan nu dessa stridigheter underblåsas, och hållas vid makt, då äro utsugarna säkra om att den oenighet som följer därav gör allt annat samarbete omöjligt på andra områden.

Därför måste en princip såsom I. W. W. eller syndikalismens väcka hat och motstånd från deras sida, ty de förstå, att en organisation som ställer sig neutral i detta fall, har alla utsikter att samla producenter på det ekonomiska fältet, — de förstå också att på grund av denna neutralitetspolitik, allt större massor bli så småningom avkristnade, därför att den revolutionära själen i organisationen aldrig blir i tillfälle att fördunklas av gnabbet om vilkens god är den "sanna rätta". På grund av dessa erfarenheter är neutralitetspunkten här av den största praktiska betydelse för den revolutionära organisationens framgång.

Men att detta inte nödvändigtvis förestavar absolut undergivenhet för de allt fler taliga ateisterna inom organisationen är tydligt, och vår taktik, våra moralbegrepp i allmänhet ha den fördelen med sig att så småningom bortarbeta de religiösa skrupler som många av slaverna fortfarande släpa med sig. Det har visat sig, att agitationsgrupper bildade vid sidan av huvudorganisationen, såsom t. ex. den ungsocialistiska rörelsen i Sverige och liknande organisationer i andra länder, på ett utmärkt sätt fyllt denna del av den revolutionära upplysningen. Det finnes därför inga som helst skäl varför vår ståndpunkt nu skulle ändras i detta fall.

Även till andra ideriktningar ställa vi oss på samma ståndpunkt. Frågan om nationalitet ha vi i det föregående berört och vilja endast i detta sammanhang återigen peka på vår motståndareklass, där den nationalistiska känslan är i absolut avtagande. Visserligen skrives det kolossal från den sidan om patriotism, men detta är endast av utsugarnas köpta hord av lögnare i form av tidningspress. Skola vi där, som i allting annat dömma efter handlingar finna vi raka motsatsen. Bevisen härfor äro otaliga och tro vi oss ej vara tvingade till att framdraga något speciellt fall. Var helst det finnes möjlighet för exploatering, för profit, där är kapitalistens fosterland. Panningen, kapitalet har intet fosterland, och den sista tidens tilldragelser har på ett fulländat sätt framhållit detta.

Men det är naturligt att den härskande klassen söker att hålla arbetarnas massor i nationell samling, det förblindar dem, och isynnerhet Amerika med sin kos-

I Fiendeland

Av Ture Nerman.

Mitt liv för mitt land — var det så ni sa?
Mitt liv för mitt land? — om ni sjunger bra!
För bolagens land och för bankernas land,
för landet av brännvin och jobbarhand,
för en bit av en karta från Skånes strand
och till Lapplands fjäll — var det så det va?
Karl XII:s land
och Hedins — ja, som sagt, om ni sjunger bra!

Mitt liv för mitt land — vad har jag för land?
Jag ägde en gång en skog och en strand,
där jag stultade kring och lekte och log
och trodde på sagor som aldrig dog.
Ett bolag har huggit min barndoms skog,
en fabrik står över hemmets strand,
och min faders plog
den är skrot, och muld är min moders hand.

Mitt liv för mitt land — ånej, ånej!
För en furste skulle jag offra mej,
för en fattighushöst efter livslångt slit,
och Luthers katkes och tullar och sprit,
för en löjtmantspojke och en fänduksbit —
som en slav, en betjänt, en köpt lakej,
för en trustkungs profit —
Nej, mitt blod är för gott, jag betackar mej!

Mitt liv för mitt land — ja, för drömmarnas land,
för landet där borta i morgonens brand,
för frihetens rike, för folkens vär,
för upprorets sång genom seklernas år,
för det heliga hatet som tänder och slår!
Det unga, det nya står hand i hand
så långt solen går,
Är jag ung, bor jag alltid i fiendeland!

Mitt liv för mitt land? — Mitt liv för min sak!
Min fiende är under samma tak.
Mitt fattiga liv och min rika tro
för marken där framtidens bröd ska gro,
för de fattigas längtan ur nödens bo —
Mitt liv för den ungdom som evigt rak
reser bragdens bro
och törs dö för en helig och hatad sak!

opolitiska sammansättning av olika nationaliteter, ger utsugarna ett tacksamt fält att så sina orosfrön för att orsaka splittring och oenighet bland slaverna, vilka i sin tur förorsakar förlamning i organiserandet av dem på enhetlig ekonomiskt-revolutionär grundval. I. W. W. princip i detta fall stämmer fullständigt överens med den revolutionära syndikalismens: "Vi ha endast en fiende, privatkapitalismen, oavsett i vad land den uppträder och av vad nationalitet den är!" I Europa har detta fått sitt uttryck i verklig internationalistisk anda, här i Amerika har frågan förts oss närmare på livet, på grund av den massa nationaliteter som här samlats.

Till sist vilja vi beröra en fråga som, praktiskt sett, är egenartad för I. W. W. nämligen, särskilt: I princip är I. W. W. och syndikalismens ställning till den lika såväl som till nationaliteten, men praktiskt sett, konfronteras vi med raskillnaden för varje dag som går.

Vi känna till s. k. arbetareorganisationer vilka taga en absolut ståndpunkt emot olika rasers arbetare här i landet. A. F. of L. är ju bekant för sin löjliga dietet i det fallet. Att detta avståndsgående är oriktigt, — ja skadligt, visar ju också erfarenheten.

Om det i den kapitalistiska ut-

sugningen finnes plats för slavar av annan hudfärg, följer med naturligtvis att detta kapitalistiska system ej kan kastas överboard av en organisation som ej vill organisera alla lönearbetare oavsett ras och hudfärg. Då I. W. W. framkastat parollen om att samla alla arbetare, utan något undantag inom en, stor organisation, har därmed ett steg tagits som är nödvändigt för att överhuvud taget målet om arbetarklassens frigörelse skall kunna nås.

För en revolutionär organisation som I. W. W. får inga sådana hinder finnas. Ingen skillnad i vare sig ras eller nation, färg eller språk, religiös eller politisk uppfattning, kan existera om den skall bli stark nog att utföra en historisk handling av en sådan art som privatkapitalismens avskaffande.

Därför neutraliteten! En organisation, en fiende ett mål, se där vår idé! Vi vilja nu som avslutning, göra en kort sammanfattning av de begrepp som äro ledande för de båda revolutionära "skolorna" I. W. W. och syndikalismen. Om vi med dessa artiklar ha lyckats att, i någon mån, skingra de oklara uppfattningar som äro rådande angående samlandet mellan dessa båda idéer, då är ändamålet vunnet.

(Sista artikeln i denna serie i nästa Nr.)

UPPROP

Till alla skandinavisk-talande män och kvinnor i Amerika.

Kamrater! Proletärer!

I nära tre års tid har krigets dämoner trätt sin infernaliskt häxdans på den europeiska krigsarenan. Miljoner proletärer, från Europas olika länder, ligga döda, ruttnande på slagfälten, ofrivilliga offer i denna hemiska dans. Andra miljoner, stympade och lemlästade, ha sänts tillbaka till sina hemtrakter, för att som krympingar där framsläpa sin återstående levnad. Blomman av Europas arbetarklass, de mäkt fullödiga och fullmåliga av de olika ländernas proletärer, ha offrats på krigsgudens altare. Miljoner föräldrar ha mistat sina söner; miljoner barn ha förlorat sina fäder.

Socialdemokratin, den internationella socialdemokratin, miljoner och åter miljoner europeiska arbetares hopp — icke blott som den absoluta garantin för freden, utan även som den frälsare vilken skulle föra dem ut ur det kapitalistiska slaveriet och in i det socialistiska framtidslandet — ligger nu slagen i spillror. Den föll, som vi revolutionärer så ofta förutsade, likt ett korthus inför krigsgudens första trumpetstötter.

Ingen revolutionär arbetare sörjer över den socialdemokratiska internationalens död. Den var aldrig och kunde aldrig bli proletariatets fullödiga talesman. Den var, i likhet med de borgerliga partierna, administrerad och regerad av personer ur överklassen, och proletariatets uppgift inom densamma var blott att rösta och betala räkningsarna.

Ingen som förstätt klasspsykologin kunde förvänta att de styrande inom internationalen skulle i det kritiska ögonblicket ställa sig på arbetarnas sida och taga ställning emot sin egen klass, överklassen. Men även om de emot alla förmodanden, hade sviktat sin klass, så saknade de ändå de medel och de vapen, som varit nödvändiga, för att de, med någon utsikt till seger, skulle kunnat bjuda kapitalistklassen spetsen. De hade i det förflutna ständigt predikat, att parlamentarismen var proletariatets säkraste vapen, och att den direkta aktionen, de revolutionära arbetarnas kampmedel, var oduglig. Generalsträcken var "generalanvett", sabotage var barbarism, etc. Den ekonomiska organisationen var ansedd blott som en slags skola, där arbetarna skulle förberedas för socialdemokratin. Vi ha allt sett hur den tyska socialdemokratin överlämnade arbetarna i militärkamarillans händer, för att på slagfälten, i "kulturens" (läs kapitalets) namn bli nedslaktade.

Kamrater! Kriget rasar fortfarande lika ohylligt, och genom U. S. indragande i detsamma har det, så att säga, ryckt oss närmare in på livet. Det är mörka tider för proletariatet och hårda strider äro i antågande. Är vi rustade att möta dem?

Den frågan kan knappast besvaras direkt nu, praktiken ger svaret, så och här. Det amerikanska proletariatet har, i likhet med det europeiska, förlitat sig på de politiska partierna och försummat att bygga upp revolutionärt ekonomiska kamorganisationer, vilka, som den ryska revolutionen återigen visat, äro de enda av värde i arbetarklassens befrielsekamp.

Dock är det icke alltför mörker! Vi ha här i landet en revolutionär organisation, bygd på ekonomisk industriell basis, nämligen "Industrial Workers of the World," (I. W. W.) och många kamrater ha redan insett att den i fråga om form, taktik och metoder är arbetarklassens förnämsta kamorganisation. Många kamrater ha också med handling understrukt denna sin uppfattning.

Den väldiga manspillan, som de båda socialistpartierna här i landet lidit, visar ju tydligt hur starkt tvivlet på parlamentarismen gripit omkring sig. Särskilt vilja vi då framhålla det finska förbundet inom S. P., vars medlemmar nära nog enhälligt övergått till I. W. W. Den å det Skand. förbundets kongress antagna resolutionen i favör av industriell unionism och den å partikongressen i St. Louis enhälligt uttröstade sabotageklausulen, är två värtaliga bevis på de värkningar, denna stora manspillan haft på "Socialist Party."

Kamrater! Lönearbetare!

Vi räcka eder härmed handen och inbjuda eder till medlemskap inom vår organisation, för att där, sida vid sida med oss, kämpa för vår befrielse från kapitalistiskt förtryck och utsugning. Först vända vi oss då till eder inom S. L. P., som under så många år talat om att ni är i favör av Industriell Unionism, och därnäst till eder inom S. P., som helt nyligen uttalat eder i samma favör, med uppmaning att sluta eder till vår organisation och bli aktiva medlemmar inom densamma.

Handling talar högre än ord.

Genom att bli medlemmar i en industriell organisation gör ni mera för industriell unionism än med allt edert prat inom ett politiskt parti. Är ni redo att med handling visa att ni menat allvar när ni sagt, att ni är i favör av industriell Solidaritet och revolutionär klasskamp? Eller skall ni fortfarande förbli skugga och med edra handlingar visa, att edert tal om solidaritet var blott tomma ord?

Slutligen vända vi oss till eder tusen och åter tusen arbetare, som icke tillhör någon organisation alls, och uppmana eder att också sluta er till vår organisation. Arbetarklassens frigörelse måste (Forts. å sida 4.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 75 cents, 1/2 year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Pre-numerationpris: Helt år 75 cents. Lösningsnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
164 West Wash. St., Room 307, Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Krigstal och antimilitaristisk propaganda

Dessa dagars tidningar äro till sista raden fyllda med krigshetsande artiklar från den ruttna dagspressen, och antimilitaristiska i den radikala.

Krig, krig och åter krig ropas det.

Den antimilitariska propagandan i arbetarpressen är givetvis berättigad och på sin plats, men nu kommer frågan: varför icke förr än nu? Detta då det gäller den socialistiska pressen.

Den revolutionära pressen har hela tiden tagit en bestämd ståndpunkt i denna frågan. Den har alltid framhållit att alla krig äro kapitalistens tillställningar, i och för större möjligheter till utsugning av den enda faktor som kan utsugas och exploiteras, nämligen arbetarklassen.

För förhindrandet av detta vid såväl krigstillfällen som för övrigt i alla livets yttringar, har makten satts som proletariets närmaste ideal. Detta med den sunda medvetenheten, att makt och det endast är det betydande. En längre tid har, denna propaganda spritts till olika arbetargrupper. Många ha insett det rätta i denna agitation, men många ha låtit dupera sig av tal om lag, om konstitutionell rätt, om ut- och inrikespolitik, om olika uppfattning i religions- och andra moralfrågor, och följaktligen helt glömt eller av ren feighet uraktlåtit att ställa sig i de för makt stridandes led. Nu är kriget här, nu stå en hel del och förbanna detsamma, och skälla ner de olika borgarna för detta tilltag från deras sida.

Vad tusan ha vi väntat från deras sida? Ha vi väntat på en fredlig klass-strid? Eller har ert stora skrävlande varit endast för skojs skull?

Nu skrikes det på resultat, av vad? För den kapitalistiska brutaliteten? Ånej, inte om ni hade eller ha haft ett litet grand av sunt förnuft. För er egen församlingens skull? Ja alldeles säkert och berättigt, men skulle det då ej vara tusen gånger bättre att ändra den nu än att hålla på att skrika om vad som skett?

Ni kunnen nu tro, jag rent ut se vad ekonomisk makt betyder för kapitalet, och vad undervärk de kunna utföra på grund av denna makt. Om ni kunnen se något, så kunnen ni också se att samma makt som nu med så stor fördel användes av kapitalet, kan med lika stor eller rättare större fördel användas av arbetarklassen, till dennes nytta, enär det är de som ha alla verktyg i händerna för produktionen och distributionen.

En massstillslutning i denna organisation kunde väl mycket lätt realiseras och skulle gagna arbetarklassens, och som följd den enskildes sak tusen gånger mera än

allt antimilitaristiskt tal och publicerad propaganda.

Vad vill en stat med sitt brutala maskineri göra om arbetarklassen sade rent ut ifrån att vi transportera ej ett pund av matvaror till sådana varer som tagit till sin uppgift att mörda andra, vare sig det är det egna landets eller andra länders soldater.

Eller om de sade ifrån att vi komma ej att taga upp ett enda ton av kol för transport av vare sig detta eller andra länders soldater, enär deras uppgift är så avskyvärd, så beklaglig, att den under inga villkor är värd att understöddas.

Tro ej att detta landets soldater äro skilda från andra länders, tro ej att de äro ute och strida för din frihet arbetare.

Dagspressen kan visa dig annorlunda. Du kan knappast öppna upp en tidning utan att du får se att den eller den sträjkens närhet nedkuvats av soldater, hungrande kvinnor och barn ha blivit nedskjutna, eller illa tilltygade.

Exemplen äro så många att det är onödigt att nämna dem.

Tro du ej att detta lilla anständiga tilltag från arbetarklassens sida skulle vara värt tusen gånger mera än allt hästskettidningsskrivande och språkande mot kriget, och mot den kapitalistiska staten, medvetna som vi äro om, att den kapitalistiska statens enda funktion är att till punkt och pricka följa det centrala kapitalets vilja.

I humanitetens namn föres krig, säges det.

Att skydda mänskligheten från den tyska militarismen säger en annan. "Liberty Loan" för att skydda den allierade massan från svält, säger den tredje gruppen.

Alla dessa argument äro till den yttersta grad absurda, ja så absurda, att om det funnes någon reflektionsförmåga kvar i massan skulle den utan vidare säga ifrån att här finnes tusen andra metoder mycket bättre än dessa.

Låt oss se på dessa främardagna påståenden och se om det ej finnes andra metoder, bättre.

1) Huru är det möjligt att uppehålla humanitet medelst krig, eller tillförsäkra mänskligheten ett humanitært levnadssätt på detta sätt, när man vet att praktik i en viss riktning utvecklar individens då densamma?

2) Att skydda mänskligheten från den tyska militarismen genom krig och uppsättning av arméer lika avskyvärda som den tyska. Vet man ej att den Tyska-, Österrikiska-, Bulgariska- och Turkiska alliansen redan nu har mistat över 3,000,000 soldater. Huru skulle det vara möjligt för dem att komma över här och anfalla Amerika. De ha ju ej en flotta som i någon mån kan mätta sig med den engelska, och deras submariner ha ännu ej lyckats att

göra något nämnvärt harm. Ej heller är det väl tänkbart att den andra alliansen skulle utan vidare stå med händerna i fickorna och se på.

3) Att skydda den Fransk-Engelska alliansen från svält genom att transportera alla matvaror och panningar från ett redan undernär land, för att skydda det från svält, och därtill draga ifrån detta landets produktion dess bästa kraft, vilket generalvansinne.

Kan-någon se något större vansinne än just detta.

Vore det ej bättre, just en enkel anständig fråga, vore det ej bättre att råda de franska och engelska massmördarna att utan vidare sluta upp med deras smutsiga yrke, och låta dem gå tillbaka till sitt arbete, än att fortfarande föda dem, och medelst detta underhålla en så människoförnedrande trafik?

De kunde ju klara sig före kriget med att arbeta och frambringa värden, detta oaktat ej mer än 30 proc. voro sysselsatta, varför ej nu?

Någon kanske frågar varför den 70 proc. delen som före kriget ej var sysselsatt ej förmår uppehålla landet.

Ja när man så där ytligt betraktar frågan så förefaller det lite besynnerligt, men tar man en liten överblick över situationen, så kommer man snart underfund om, att den massa som förut producerade alla värden och nöjde sig med en liten del av detsamma nu är ute och för krig, under det att den stora massan av profittagare sitta på de fina restauranterna och skåla för fosterlandet, tala stora ord om landets tappra söner, och på sina fabriker utsuga kvinnor och barn, eller i sina affärer sälja utskämda matvaror till svindlande höga priser.

Ni se ej nu under patriotismens högtidsdagar att värvningsstationerna äro plaserade i de fina residensdistrikten, gör ni?

Nej det aktar man sig allt för, men man ser dem som vanligt på slavuppköpsplatserna, och det värsta av allt är att man ser slavar sälja sig.

Jag förnekar under inga villkor en människas den sköna rätten att försvara sitt fosterland, vilket menas sin egendom, men jag hatar att se människor bedragas, eller tvingas att försvara tjuvarnas egendom.

Det är fullkomligt naturligt att försvara vad man äger, men helt onaturligt att försvara andras egendom.

Ett bi försvarar till det yttersta sin egendom, sin egen kupa, men jag har aldrig sett ett bi försvara en annan kupa än sin egen.

Om nu det kan bevisas att en arbetare ej äger mer än sitt eget liv, och den enda möjligheten han har till sitt förfogande att skydda detsamma är att organisera makt, då är det givetvis det största vansinne av en sådan, eller sådana, att gå ut i krig, framför moderna kanoner, ty där har han ej det minsta tillfälle att skydda det.

Att tänka sig att man skall lyckas få det bra om man lever över, är också vansinnigt att tänka, ty det kan bevisas att de som varit ute i krig i 75 fall av 100 är odugliga till arbete, och profitsystemet existerar lika mycket efter kriget som före detsamma.

I medvetande av detta blir frågan om makt.

Äro ni för fega att stå upp för er rätt?

Eller tro ni att kapitalet av nåd skall skona er?

Ni tycks ej vara för fega att skrika och skälla, varför dra er för att handla?

Om vi ta på vårt ansvar att skydda mänskligheten från en säker undergång, då är även döden ljuv, om det nu behöver gå så långt.

Generations förbannelser vila över deras huvuden som i feg undergivenhet gå ut och mörda oskyldiga människor och bringa förödelse över ett blommande lands oskyldiga befolkning.

Tänk först och handla sedan

Under vilka förhållanden stå vi arbetare?

Staten — trusternas skyddshölje — har utgivit order till varje man i ålder av tjugooett och trettioett år att gå och registrera.

Vad menar man med det? Jo att varje man i blomman av sitt liv skall frivilligt uppgiva rätten att leva, och överlämna den i statens händer, och ge dem rätt att bestämma när vi skola dö och hur vi skola dö.

Innan någon går och uppgiver sitt liv på ett sådant sätt bör han först taga reda på i vad mån det gagnar jag och finna ut hur mycket nytta staten har gjort för honom, varför den nu fordrar vergällning. Har nu den stat som kallar honom vid alla tillfällen sett till att hans liv har varit ett njutningsbart liv, ja då kommer en fråga upp, den nämligen: Hur kan jag bäst belöna denna skyddsängel?

Vid framställandet av denna fråga kommer också jaget fram.

Kom ihåg att jag är det högsta och det enda som existerar för mig själv, och det är givetvis upp till mig själv att först och sist handla så att jag blir tillfredsställd. Finner jag nu tillfredsställelse att uppe mitt liv för att belöna staten för dess stora omsorg, ja då går jag naturligtvis och uppper mitt liv i dess händer, men har denna stat vid alla tillfällen sökt att ockra på min ställning som lönearbetare, vid varje tillfälle då jag försökt att få lite mera av livets goda för mig och min familj, använt alla brutala metoder att tillintetgöra mig, ja då står det alldeles klart för mig vad jag bör göra.

Jag gör naturligtvis då ej för min fiende, utan jag döer för mig själv, min familj, min sak och för min klass.

Man bör alltid, om man kan, uppfylla plikter, men man bör aldrig uppfylla plikter därför att andra komma och säga, att man har den eller den plikten att uppfylla.

Någon kanske kommer och säger: kom nu så skola vi gå upp till det eller det hemmet och mörda honom, och ta hans egendom.

Om jag av en ren händelse skulle vägra, han då sade, det är din plikt att följa mig, vore det ej på sin plats att jag först frågade mig själv i vad mån det vore så, ty jag är den som ställes i ansvar? Jo naturligtvis.

Det är också på sin plats att jag nekar, men när jag nekar så tar jag möjligen en risk att bli skjuten, följer jag honom så kanske blir jag skjuten under det jag förövar handlingen, och lever jag över så bestraffas jag. I skärskådning av en sådan situation måste var och en erkänna att jag handlar bäst och rättast när jag själv avgör, och naturligtvis ej följer dylika påståenden angående plikter.

Samma i alla händelser där det blir tal om plikter. Har jag plikter så vet jag likaväl som någon annan om dem.

Nu i detta fall, om jag registrerar så ställer jag mig under krigslagar, om jag låter bli, står jag under s. k. Civila lagar. Ni vet själva vilka som påstås vara bäst, ni vet också om edra plikter. Jag har ej tänkt att beskriva dem för er. Jag uppmanar er ej att låta bli att följa plikter, men jag förbannar i alla sunda tänkande människors namn dem som blint fusa åstad och handla på befallning.

Tänk först och handla sedan.

Carl Ahlteen.

Meningen med denna lilla anmärkning är att få inneboarna av samhällat, att frambringa ett tillstånd som gör att de styrande ändrar sitt sådant drastiskt steg som det de nu ha tänkt att taga. Mänskligheten är till för att leva och njuta, ej för att brutalt stämpas.

Samma förbannelse vilar över dem som på ett eller annat sätt underhålla denna trafik.

Carl Ahlteen.

En förfärlig situation

(Från Oregon Daily Journal)

Vad skola vi göra för lantarbetare i denna sommar?

Med den bästa vilja i världen att producera tillräckligt med mat i år måste vi minnas att det ej växer direkt självt, där måste vara någon som förstår att sköta detsamma. Vem skall sköta det?

Herbert Quick säger i "Saturday Evening Post" att farmarna i Connecticut Valley äro villiga att betala lantarbetare \$75.00 i månaden, men kunna ej få några.

Män, som önska arbeta för sitt uppehälle kunna få arbete i staten, med god betalning och gynnsamma och tilltalande förhållanden.

På landet äro vägarerna smutsiga och rätt långt till staden, många städer sakna nöjesetablissement och ha således intet att bjuda de unga på som i någon mån kan mätas med industristäderna.

Livet i städerna och på landet skiljer sig så mycket från vartannat att där finnes ingen jämförelse. Arbetarna ha nu en längre tid försakat landet ända sedan den industriella revolutionen började, omkring 75 år tillbaka. Nu måste vi göra något för att vända deras häg till landet igen.

En stor fara lurar mycket nära oss.

Män är av stort behov i armén, men ej större än på landet och knappast så. En armé utan mat är värdelös, och är därför mycket lätt tillintetgjord. "Den för frihet stridande armén i Europa ser till Amerika för deras mat."

Sättet att skaffa mat måste uppfinnas, och planer måste genomföras som under inga förhållanden får slå fel.

En del säga: "Concript" farmarbetare. Det höres väljudande, men däri ligger den stora faran, som många ha sett över, nämligen Sabotage.

En lantarbetare som "Concriptas" till en farm kommer alldeles säkert att göra mera skada än nytta. Han kommer att se saken som rent slaveri, och kommer alldeles säkert att göra en hel massa Sabotage.

Det kan hända att han bliver bestraffad, men han kan ej bliva förhindrad på annat sätt än att ha en beväpnad soldat över varje man.

Detta oaktat kunde han utföra en hel massa Sabotage, så den frågan, att "Concript" lantarbetare kommer säkert att visa sig vara ett av de större misstagen. Det vore i så fall bättre att sätta soldaterna som skulle vakta, till arbete.

Den man som kan lösa farmarbetarfrågan, gör mera för landet än någon general.

Red. anm. A. W. O. kan lösa den frågan på ett alldeles lysande sätt, ej på grund av patriotisk känsla för landets stortjuvar, men för Amerikas människor.

De kapitalistiska tidningarna skriva med stora bokstäver, Amerika har vaknat. Vad tusan menar de med det? Är det meningen att de stora skrikhalsarna som nu skrika på "Concript" komma att gå ut i fält?

Ånej, de akta sig mycket väl, de äro odugliga att gå ut och skaffa sig ett ordentligt mål mat.

Jag påstår att de ljuga. Amerikas slavar sova.

SOCIALISTER.

I fredstider ha de ej tid eller råd att vara medlemmar av I. W. W. enär de måste hålla på med valagitation, i krigstider ha de ej heller tid, ty då måste de skälla ner regeringarna.

Makt är bra att ha men den är hård att erhålla, det fordras mera än tomma ord och fraser.

De maktbyggande äro de enda som räknas med i kristider.

Carl Ahlteen.

Jobbare Smörlunds äventyr i himmelen

Uppå sin tron med stjärneprakt bepyrd satt farbror Gud; han slog bort askan som från pipan fallit på hans skrud — ett änglagruft han tycks förstrött beskåda.

Den gamle Moses maktigt flög bland molnen och slog dank, men gubben Job satt dystert på en sky, ty han var pank, och Gabriel med Abraham höll låda.

Då kliver fram i Adamsstass invid Sankt Peters hand herr Smörlund, jobbare med mera, ifrån Sveriges land — Gud fader spørjer: "Säg, vad vill den göken?"

"O Gud, som varje pappers kurs på världens marknad styr, jag är en svensk, en patriot och därtill en martyr!" Han pustade och nös av välluktsröken.

"Jag hjälpte våra vänner tyskarerna med smör och kött — Jag var german och dom var läns på levande och dött. och, Herre, kovan var så lätt att tjäna!"

Men säg, om det ej var en gärning, fosterländsk och god, att leda till ett fattigt land en sådan penningflod, där driftigt folk nu går i guld till knäna?

Men härom då'n, när smöret steg till 5:25 — Ja, tack, Ers nåd, exporten hade gått med riktig kläm —

då drog en hungrig folkhop genom gatan, de trängde in i mitt kontor och visslade och pep, och hängde mig så utan krus uti ett medhaft rep och bad mig draga käpprätt hem till Satan!

Men djävulen han tryckte där beklagande min hand:

"Se, ved är sabla svårt att få och svavel kontriband — förrästen har vi trängt av bara fasen."

Jag vände om. Nu står jag här i väntan på min dom. . .

Men Gud han tänkte: när den där igenom porten kom, då var allt Peters-gubben smått i gasen!

Han slog i tronens karm sin näve och åt Smörlund röt:

"Hör på, din lögntratt där, du är allt själv ett äkta nöt, ifall du tror jag tror på din historia!"

Jag känner dina landsmän ena stackars fega kråk, som hällre låta roffa från sig varje smula käk

än röra vid en jobbarhjässas gloria!"

Och änglaskaran omkring tronen vred sig utav skrott när Smörlund likt ett dåligt papper damp i rymdens natt

och om en vinterkväll vi observerar en ny planet högt över världens blodbestänkta hus,

så är det vännen Smörlund, som sitt eget prima ljus med Guds licens till Tyskland exporterar!

Bernhard Bengtsson.

Minneapolis Journal har nu som hastigast kastat om. I ett nummer av den 19 säger deen att 5,000 åhörare lyssnade till Emma Goldmans möte i New York, där hon uppmanade dem att låta bli att registrera. En vanlig människas som känner till suggestionernas förmåga över människorna, visste att det kommer, att leda till efterföljelse.

Tala icke SABOTAGE.

Liberty Bonds. Liberty-Frihet. Bonds-Binda.

Rätt översättning: Bunden-Frihet. Amerikanskt!

Rättegången i Seattle

J. P. Thompson höll propagandamöte i rätten. — Barbariet i Everett mer och mer blottat.

Svarandesidans vittnen började den 2 april. Herbert Mahler, förra årets sekreterare för I. W. W. avdelningarna i Seattle blev första vittnet. M. relaterade de polisbrutaliteter mot James Rowan, Mrs. Edith Frenette, J. P. Thompson m. fl., förra sommaren.

Så hade på kvällen den 22 augusti polisen brutit upp gatuförstärkning och arresterat tjugo arbetare. Arresteringen tillgick på så sätt att poliserna hållande i varandra utsträckta armar bildade ring omkring arbetarna, och på så sätt fördes de till fängelset. Vad blir där nu av talet om I. W. W.-is-ternas våldsamma motstånd?

Advokat Cooley från åkl. tillfrågade Mahler om det inte var honom bekant att nästan varje organisationens medlem innehar en I. W. W. sångbok, och att de kallar densamma för sin bibel. Härpå svarade M. att de möjligen klassificerar I. W. W:s principförklaring och konstitution som deras bibel, men visst inte sångboken.

James P. Thompson höll propagandamöte i rätten.

Då J. P. Thompson intog vittnesstolen blev han ombedd att repetera något av vad han sagt i sina föredrag i Everett vid de tillfällen han blev arresterad. Den 29 augusti hade T. sagt ungefär följande: "Jag fäste de församlades uppmärksamhet på den då på västkusten pågående hamnarbetarsträjk", sade han. "Jag förklarade, att de, genom att just piska upp några sträjkbrytare ej komme att vinna striden. Jag sade också: När sträjkbrytare lasta båtarna skulle organiserade arbetare neka att beförda sträjkbrytarlasten. När de likaledes lå sträjkbrytare att lossa båtarna skulle organiserade åkeri- och transportarbetare neka att från hamnarna forsla detta sträjkbrytargods. Jag fortsatte även att förklara, att Solidaritet är ett effektivare vapen än vare sig knyt-nävsflag eller tegelstensbitar."

Fråga: — "Flera detaljer?"

"Ja. Jag omnämde en spår-vagnssträjk i Cincinnati, där några sträjkande kastade från 3dje våningen en tunna cement, som föll rätt igenom en passerande sträjkbrytarvagn. "Nu", sade jag, "om ni inte ha något annat meddel, så kan ju detta vara ett bra sätt att stoppa en spårvagn, men en sådan taktik gör I. W. W. sjuk. Ty man stoppar inte gärna en sträjkbrytarvagn med en möbb, ej heller med några tegelstensbitar eller en tunna cement. Sättet bör vara att kraftstationens arbetare göra gemensam sak med de övriga arbetarna och avstänga den elektriska strömmen." Jag sade också om den pågående sträjk, vilken fördes av de gamla organisationerna: Om ni bli för våldsamma här, så de lokala myndigheterna ej kunna klara situationen, komma de att hitsända trupper och på så sätt om ni även vinner i början skola ni förlora i slutet; eder ekonomiska makt är edert enda säkra vapen." Jag säger det så många gånger, jag säger det i min sömn."

Fråga: — "Vad sade ni vid det mötet angående erövrandet av 8-timmars dag?"

"Jo, jag förklarade skillnaden mellan en 8-timmars lag och en 8-timmars dag. I Colorado hade de 8-timmars lagen, men måste genom sträjk tillkämpa sig 8-timmars dagen." Jag sade: "Sättet att genomföra 8-timmars dagen är att organisera, och då ni äro många nog så industrien ej kan drivas utan er, då, om ni önska 8-timmars dag så arbeta endast 8 timmar och så gå hem."

Tillfrågad vad han menade med solidaritet, svarade han, att t. ex. vid en järnvägssträjk det menas att allasamman från lokföraren till den som spikar rälsen

stå tillsammans. "Om de äro goda nog att arbeta tillsammans äro de också goda nog att strida tillsammans för gemensamma bättre levnadsförhållande."

Vid denna klara och kraftiga definition över solidaritet måste de i rättsalen närvarande I. W. W:s medlemmar lägga band på sig, för att ej utbrista i en dånande applådsalva.

Åkl. s korsförhör med Thompson varade endast några minuter. Han tycktes vara för svårhandterlig.

Ernst Nordström, passagerare ombord å "Verona" den 5 nov., icke medlem av I. W. W., vittnade att då båten lade till vid dockan i Everett han hörde orden: "Ni få ej landstiga," omedelbart följt av skott från samma håll som rösten. Sedan 3-4 skott, och de förskräckta arbetarna på båten sprungit till andra sidan, försäkrande båten nära att kankra. N. föll på däck med andra över sig. De "polisdeputerade" eller "skyddsvaktens" kulor veno överallt försäkrande död och födelse på båten. Ett sensationellt ögonblick uppstod då N. tillfrågades följande:

"Upphörde skjutningen först på båten eller på dockan?"

"Väl, jag hörde inte eller såg någon skjutning på båten!"

James Rowan vittnade huru han själv brutaliserats av MacRac och hans "poliser". Så t. ex. hade han arresterats den 11 sept. Senare på kvällen kom MacRac drucken till fängelset, tog Rowan i automobil ut i skogen, där han frisläppte honom. Då R. gått ungefär 75 meter sprang ur skogen ett dussin beväpnade män, vilka kastade ett skynke över R:s huvud, slog honom med gevärskulor och batonger, drogo honom under slag och gevärsskott i sidorna ännu längre in i skogen. Här avklädde de honom till midjan, böjde honom så framstupa över en timmerstock. "Jag hörde honom grymta för varje rapp han gav mig med sin batong", sade Rowan. Sin till en blodig massa sönderslagna ryggs lät han fotografiera dagen efter. Fotografiet framvisades i rätten.

Då Vietah, en av åkl. advokater, tillfrågade R. varför han låtit taga detta fotografi, svarade R.: "Jag tyckte det kunde vara bra för att visa vad slags civilisation de ha i Everett!"

Det ena vittnet efter det andra, män och kvinnor av olika s. k. samhällsställning, avslöjade den ena brutaliteten efter den andra, som begicks mot organiserade förbröd, frihet och rätt kämpande arbetare i Everett sommaren och hösten 1916. Alla hade de samma svar då tillfrågades: "Lyssna ni till talen?" "Ja." "Advokera de våld av något slag?" "Nej." "Anläggandet av eld?" "Nej." "Förstörelse av egendom?" "Nej." "Brukade de hota i sina tal?" "Visst inte." "Såg ni vid de möten där arresteringar gjordes några skymfa eller förolämpa konstuplarna?" "Nej, aldrig."

En fru Fye hade vid ett tillfälle då hon åsatt arresteringar i massa, känt sig så förnämad att hon stigit upp på en låda och citerat U. S. frihetsförklaring. Färdig härmad hade hon observerat att de ämnade gripa henne, varför hon stigit ned igen, ity hon var änka och hade barn att försörja.

Fru Annie Pomery, 58 år gammal, hade ävenledes bevitnat många arresteringar och brutaliteter. Fru P. och många andra tyckte alltid om att lyssna till talarna och de församlade arbetarna. "Det var män, kvinnor och barn ur arbetarklassen, som här voro församlade", förklarade hon. Vid ett tillfälle, då hon sålunda stod och lyssnade till talaren hade hon, denna 58-års gamla kvinnan, erhållit slag av poliserna. (Forts. å sida 4.)

"Sabotage"

Minnesota i framåtskridandets tecken?

Alltid när det varit på tal om efterblivna stater, har Minnesota framhållits vara den mest efterblivna av dem alla.

Nu har dock någonting storartat inträffat, någonting som kommer att gagna Minnesota?

Man säger att nu har Minnesota kommit i riktigt i det allra heligaste, nu har man en "Public Safety Commission", vilket menas om man tyder orden rätt, en samling för det mänskliga skyddet ytterst intresserade människor.

Deras uppgift är som bekant att se till att ingen inom Minn. utför eller talar om Sabotage, och vad mera är, även den som lyssnar till tal om Sabotage är straffbar med ej mindre än ett års straffarbete eller \$500 böter, eller båda delarna.

Om det följes rätt, tänk hur mycket arbetarhataren Burnkvist då har lyckats utföra för Minnesotas arbetarbefolkning, mot sin vilja och bättre vetande.

Från nu och an blir varje mjölkman straffad för det han säljer mjölk blandad med vatten, och gräddede tillagad av krita och vatten, och den arbetare som vågar att på order av arbetsgivaren, göra det, eller ens lyssna till när arbetsgivaren föreslår det, blir med arbetsgivaren transporterad till Minn. pensionat, Stillwater, för en tid.

Jag överdriver ej det minsta om jag påstår, att om lagen införades skulle Minn. bli kemiskt rent från mjölkhandlare inom 24 timmar. Denna kommitté är naturligtvis ny i kläderna och för den skull skadar det väl ej att rikta deras uppmärksamhet på ex "Canning" fabriker, där t. ex. "Catsup" tillagas med märke "Pure Tomato" och det kan bevisas att de äro lika fria från tomatos som en vanlig bondpräst från heder och ärbärdhet.

Den är tillagad av "saccarine, sodium benicoite, aneline dyes, benicoite acid, turmeric root, mustard, starch, potato and squas".

Av 30 prov catsup undersökta fanns ej det minsta spår av tomato i någon av dem, fastän de alla varit sålda för äkta tomato Catsup. Undersöktes sedan en sådan sak som ex ättika så kan man finna att den är tillagad av hydrocollic och svavelsyra jämte bränt socker och vatten, och kan tillagas till ett pris understigande 1 cent av gallon, men säljes nu på grund av kriget, ni förstår till 45 a 50 cents av gallon.

Icke knappast en enda maträtt kan arbetaren köpa numera som innehåller vad den säljes för, utan är till det yttersta förfälskad. Nu t. ex. säges i "the pure food law" att ingen maträtt kan säljas utan att innehålla namn och förteckning över de beståndsdelar densamma innehåller. Med detta har man lurat folk en lång tid, de ha trott att nu sedan denna lagen trädde i kraft bliver allt bra. Lurade som vanligt äro de som tro att en lag kan i någon mån invärka på profithungliga affärsmän.

Lagen bestämmer att det skall stå på etiketten vad beståndsdelar varan är sammansatt av, men den säger ej med vad sorts typer det bör tryckas, detta gör att på alla förkonstlade matvaror är etiketten sådan att det måste användas ett mikroskop för att se den lagliga förordningen på etiketten, under det att det med stora bokstäver och aptitliga bilder visar för det ovana ögat att varan är äkta.

På tusentals olika sätt är arbetaren frånstulen den lilla avlöningen han erhåller, detta medelst kapitalistisk sabotage.

Nu är jag medveten om att när den s. k. "Criminal Syndikalism" blev tillverkad, så var det ej för att hindra den kapitalistiska sabotagen, utan för att direkt

hindra arbetarklassen att använda sig av detta enda effektiva vapen emot kapitalet.

Lagen lyder i en punkt: den som muntligen eller i tryck advocerar sabotage för att dymedelst vinna politiska eller ekonomiska fördelar, straffas med tio år i fängelset o. s. v.

Naturligtvis kommer lagen att frångå dem som ex. fabricera ättika för mindre än 1 cent gallon och sälja den till 45 a 50 cent a gallon allt ansvar från att därmed vinna ekonomiska fördelar, det förstärker och en som känner till stortjuvarnas lagfabrikation.

Men om en arbetare av en ren händelse skulle säga till en annan arbetare, att, nu när du endast erhåller i lön vad du tillvärkar på en sjättedel av den tid du arbetar, så bör du ej göra mer än vad du får betalt för, då bär det av till pensionatet, där han som fånge ej erhåller en 20del av vad han producerar.

Skön lag i ett skönt samhälle.

Trots vårt medvetande om att lagen endast är uppsatt emot I. W. W. skola vi av ren vänskap till "The Public Safety Committee" insätta en hel serie artiklar i samma stil som denna, ty det kan hända att vi i detta fall äro misstagna, kanske att lagen kommer att bli allmänt gällande, då är en god sak vunnit med att vi hjälpa den nye skyddsängelen, nu så länge vi förstå att han är ny i sina kläder. Det skadar kanske ej att påminna, att sabotage utförd eller agiterad för med mening att vinna politiska eller ekonomiska fördelar straffas, men att utföra eller agitera sabotage för skojs skull, bestraffas ej enligt denna lag, ty det bliver brott först när man beräknat att vinna något med densamma.

Mera nästa gång.

Carl Ahlteen.

BREV FRÅN KAMRAT ERSÖN.

Det kännes skönt att komma ut och strida igen efter att ha suttit inne en 6 månaders tid i kapitalistens pensionat.

Vi äro 72 kamrater som hade mod nog att hålla blodhundarna stängna.

Det är svårt att beskriva vår tacksamhet till de arbetare-kamrater som deltagit i kampen för vår frihet. Vi voro de utvalda därför riktades striden mot oss men annars var det arbetarnas rätt att tala som stod på spel.

Jag har aldrig så njutit av friheten som jag gör nu, därför att arbetarklassens solidaritet har aldrig varit så stark som nu.

Min väg är nu upp till skogar, där nya medlemmar komma in i massvis.

Kapitalet trodde att de skulle krossa oss genom att döda våra ivrigaste kämpar och kasta oss i fängelset, men det visade sig gä motsett riktning.

Till sist mitt hjärtligaste tack till de skandinaviska kamrater som voro delaktiga i vår frihet.

A. Ersson.

Sab-Cat: Ett besynnerligt djur som alltid uppträder på arbetsplatser där avlöningen är låg och arbetsförhållandena ruttna.

Han är då mycket flitig att använda sina klor och lyckas alltid att vinna sitt mål.

MED LYCKADE RESULTAT.

Tyskland påstår att de strida för Kultur, Frankrike för Civilisation, England för Demokrati, Österrike för Kristendom, Japan för Frihet, Italien för Gud, och Turkiet för Frihet.

I. W. W. strider för hela den delen och mera till på en gång, och överträffar dem alla.

* * *

Australien är ingen republik, utan tror på den heliga rätten för en kung att regera, men de tvingade i alla fall den styrande heligheten att hålla sina händer undan då det gäller att bestämma om de skola dö på slagfältet eller hemma.

Inkvision

Inkvision är ett kroppsligt ont närhåst den lägger embargo på individen. Låta vi tanken gå tillbaka i flydda tider skola vi finna huru då de mest djävulska instrument användes för att långsamt men säkert göra slut på de misshagliga personer som "uppviglade" folket på ett eller annat sätt mot "samhället."

I kyrkans heliga namn, med prästen vid sidan, hycklande någon helig dogm ur sin likkist-svarta bok, och med läkaren, krammande patientens puls, för att utröna motståndskraften och till det yttersta uttvinga livsgnistan, gick offret sin ohyggliga död till mötes medels sträckbänk, tumskruv, indryppande av kokhett bly i det öppna svalget eller något dylikt. Nu är ju denna tortyr försvunnen. Dock förekommer den ännu hos en del s. k. ociviliserade människor.

Dock, ännu gives rum för inkvitionen, om än i en annan form. Ägnar man blott en tanke åt det stora världskrigets tragedi, kan man lugnt påstå, att här är inkvitionens hjärta, trots det tjugonde århundradets "civilisation." Ännu är det svartrocken, kejsaren och bourgeoisie som med besvärjelser anropa den outsägligt goda guden (allstades närvarande) för att med kano-nernas kulor krossa offren och döda, döda, döda. Men efter var och en av de väldiga drabbningarna när nog inkvitionen sin glanspunkt. Bräckta kranier med droppvis uttrinnande hjärnsubstans, tills livet släcks; avskjutna lemmar, där pulsarna avslutits och varur blodet söker sig och gör marken klabbig och röd, tills den sista droppen uttrunnit och allt är slut — o. s. v., för att nu ej nämna om de arma offren, som ligga med bedjande och stirrande ögon, och äro vid liv men ej förne röra sig utan vanmäktigt se de glupska rovdjuren närma sig för ett läckert mål. — Är icke detta inkvition?

Och så ha vi inkvition allstädes, varhåst det finns en proletär, på arbetsplatsen, i grottekvarnarna. Ty allt som har till följd en i förtid utsliten eller söndertrasad kropp, är intet annat än inkvition, arrangerad av en profithungrig överklass. Tåligt tillåter den trälände massan inkvitionen, som dock vore onödig. Onödig därför att det ej behöver så vara. Vore massan initiativrik och handlingskraftig skulle inkvitionen upphöra, genom förkortning av arbetstiden och genom egen bestämmanderätt för bättre skyddsanordningar på arbetsplatsen. Nu forceras arbetet i det oändliga för att producera, producera, allt under tryck av det guldhundande kapitalet, som ännu i första hand (som fordom) har inkvitionens brott på sitt samvete, ifall det hade något. Men i andra hand faller nog skulden på själva offren, men — fader förlåt dem — ty det går mycket sakta att få de arma genom tvång och våld förkrympande hjärnorna att klarna. Successivt skall dock en gång tankarne söka sig fram ur inkvitionens kväljande mörker, mot sol och ljus, genom det tändskott, som redan tänts, till förmån för dem, av de redan nu ur marterna kämpande och vaknande kamraterna.

Med allt detta för ögonen må vår appell bli: Trots allt och hur hårt än bojorna tillskruvats, skola vi låta tändskotten ljunga på nytt, på nytt, tills tortyrmännens järnhårda klovar omkring offren sönderslutits och den vaknande massan en gång gör sig fri ur inkvitionens förkvävande nästen.

Erik Hedman.

FÖRKLARING.

Optimist:—En man som tror att han kan gifta förmannens dotter och på detta sätt bli rik.

Pesemist:—En som försökt men misslyckats.

Arbetets frukter

Arbete föder hälsa och välbild, så lyder en gammal välkänd fras, med vilken inte minst de, som tagit till sin uppgift att aldrig uträtta något samhällsnyttigt arbete, bruka att slå omkring sig. Och dock behöver man ej spilla många ord, för att fullständigt vederlägga densamma. Ty det välbild, som frambringas av arbetet, det kommer ej arbetaren, dess rätte ägare, till godo, utan en handfull rånare, som gå under det gemensamma namnet kapitalister. Alltså, så till vida är denna fras sanningsenlig, att den säger att arbetet skapar hälsa och välbild, men det borde tilläggas, att denna "hälsa och detta välbild" inte kommer arbetaren utan entreprenören till godo. Men den hälsa, för att börja med det första alternativet i frasen, som arbetaren får av arbetet, den är allt av något egendomlig art. Ty om man gör en titt in i de olika fabriker och övriga arbetsplatserna och beskådar dem lite närmare, så vad skall man finna? Jo, ett obeskrivligt elände, osundheter av alla slag, giftiga gaser, som framalstras av maskinernas gång och därtill mer än dåliga skyddsåtgärder. Tänk endast på våra textilfabriker, där den unga kvinnan går och släpar dag efter dag, ådragnad sig i flesta fall lungrot! Eller gå in i en tändsticksfabrik och se denna industris arbetare som skuggor stå vid sina islagaremaskiner, redmaskiner och vad de alla heta! Sannerligen, inte får man den uppfattningen, att detta slaveri är synnerligen hälsobringande.

Och sedan gruvorna. Under-tecknad gjorde för en tid sedan en titt ner i de berömda Grängsbergsgruvorna och om man förundrar sig över teknikens storartade framsteg, så måste man ändå säga sig: här är helvetet — — —

Och vad fick man se? Jo, helt enkelt vad som där måste räknas till det bästa av arbetet. In i detta underjordiska helvetes allra svartaste gångar fick man ej göra en titt, och det hade nog ej varit för roligt heller. Men vad man fick se, det var, att här, om någonstans, måste det av de kristne så fasansfullt utmalade helvetet vara beläget. Fysiskt och psykiskt undermålda måste dessa arbetare bli, det är ett vetenskapligt faktum, och om vi ej levde i ett samhälle som styres abnormt, så skulle den som påstod någonting annat, genast tagas om hand av läkare för välbildig undersökning — — —

Alltnog, den hälsa som arbetaren blir beskärdd genom arbetet den utnyttjar i de mest förstörande sjukdomar man kan tänka sig och med sjukdomarna följer ej välbild utan tvärtom. Välbild! Vilket skandalösligt hån mot arbetarklassen! Där nere i städernas mörkaste gränder, där tvingas arbetaren att bo med sin familj i ett litet kyffe, i vilket de, som skrika om att arbetaren inte har någonting att klaga över, inte skulle vilja stiga in om tröskeln. Och här är det, som den arma modern till en massa barn måste spara på de små inkomsterna, för att få dem tillräckligt till att stilla den värsta hungern med. Överallt var ni vill gå till grunden med frågan och lyfta litet på den vackra frasens slöja över det sociala eländet, så finner ni alltid samma: ett oerhört elände, med skriande förbannelser över förtryckarna och som en krona på avskrädeshögen — döden till följd av brist på det för livet nödvändigaste!

Inför denna arbetarens ständigt djupare och mera omfattande fattigdom måste till sist framspringa en protest, men inte en protest i ordets vanliga mening a la de protester, som av socialdemokrater utslungas i riksdagen. Nej, är det någonting, som har spelat bankrutt, så är det arbe-

tareklassens politiska kamp, och är det någonting, som inte längre håller streck, så är det parlamentets kompetens att sköta klasskampen. Vi kunna bara se på den nu pågående "kampen" i riksdagen: där väckes stora socialiseringsmotioner som voteras omkull efter en stunds, för arbetarnas vidkommande, alldeles meningslöst resonemang. Och dock skulle arbetaren aldrig behöva bry sin hjärna med varken riksdagsmannaval eller presidentval, om de toge sin tillflykt till sin egen organiserade makt och den direkta aktionen. Nu lägges kampen mot utsugaredömet endast "till handlingarna" och så till sist en del i papperskorgen (?).

Och detta kallas sedan arbetareklassens kamp mot kapitalismen. Det är i stället en kamp där arbetarens s. k. representanter växa arbetaren över huvudet och slår sig ned vid borgardömet köttgrytor. I dessa dagar bör arbetaren betänka att det är bröd han behöver, och att han ej blir mätt enbart av det prat, som i stor skala produceras i riksdagens debatter.

Och för att komma dithän: "där brödet kan erövrast", fordras den rena och oförfälskade klasskampen, den direkta aktionen, med ett ord: arbetaren måste sluta sig till I. W. W. och det nu, ej om en vecka, en månad, eller ett år, utan nu! Att redan nu spå vad denna kamp i framtiden kommer att göra för skörd, kan inte vara svårt, när vi utan vidare veta, att arbetareklassen håller hela världsmaskineriet i gång och utför allt samhällsnyttigt arbete. Och ändock är arbetaren förbjuden att njuta frukterna av arbetet. Men trots allt, till slut måste ändock vårt mål, "arbetets frukter åt dem som arbetar", bli en värlighet, och du kamrat, kan själv göra din insats i allas vår gemensamma kamp, genom att sluta dig till den industriella organisationen. Men vad du gör, gör snart!

Albert Brandén.

Minneapolis Tribune talar för en gångs skull sanning. I ett nummer av den 19 maj säger red. I. W. W. vill ej strida för "Onkel Sam" och vad värre är, de vilja ej heller arbeta för honom. I. W. W. har funnit ut en annan väg att existera än att slicka den spårkande foten.

En ny I. W. W. Hall är öppnad upp i Arlington, Wash., mitt emot Commercial Club.

Alla medlemmar som komma den vägen äro välkomna in.

Skogs- och sågvarksarbetare i denna omnejd, här är eder värvningsstation. A. Ersson.

FRAN EXPEDITIONEN.

Vi komma om några dagar att anskaffa nya "Sub."-böcker, med 25 blanketter i varje bok. Sänd för en omedelbart OCH ANVÄND DEN.

EN NY I. W. W. SÅGBOK ÄR NU I PRESSEN OCH BLIR FÄRDIG INOM ETT PAR DAGAR.

Sångboken ifråga innehåller 48 sidor med många nya sånger av bästa slag.

En del översättningar av Joe Hills och andra engelska sånger finnas också. Priset på densamma är 10c. Till kommissionärer när 10 och mera tagas 5c pr. ex. Ett tillräckligt antal är beställt så att hur stor en order än kan vi fylla densamma.

Rekvirera omedelbart när den kommer att bli mycket lättsäld.

Fattiga arbetarflickor bära flaggor på nakna bröst. Nästa bad de ta så mista de både fäderneslandet och patriotismen.

KAMRATER, MEDARBETARE, SÄND IN EDRA ARTIKLAR I TID.

The Dream av Debs

Av Jack London.

Fra Int. Soc. Review.

Forts.

"Det er et slag, den generale strike," sagde han medens vi kjørte gennem de overfyldte men ordentlige gader. Arbeiderne slog os paa den svageste pladsen, den maveværk vi havde. Jeg skal gaa ud av San Francisco, Cerf. Tag mit raad og gaa ud, du ogsaa. Gaa for countryet, hvor som helst. Der vil være mere tilfælde. Kjøb op saa megen proviant som du kan faa fat og skaf dig en telt eller en hytte etplads. Her vil ikke snart blive andet end sult og nød i denne by for slige som vi." Hvor ret Bertie var, jeg drømte aldrig. Jeg besluttede at han var alarmeret. Jeg var tilfreds med at blive her og se denne moro. Efter han gik av, istedet for at gaa hjem, jeg gik paa jagt for mere mad. Til min store overraskelse lærte jeg at de smaa grocerier hvor jeg gjorde mit morgenindkjøb var udsolgte. Jeg fortsatte min jagt til Patroero og med god lykke fik kjøbt en anden box av candles, to søkker flour og ti pund Graham flour (vilken vilde blive for mine tjenerne) en kasse canned corns, to kasser tomatos. Det saa ud som der ikke skulde blive det minste mangel paa mad, jeg fryded mig over den fortærfelige madvarer jeg havde lagt til sides. Den næste morgen jeg havde min coffee tilsengs som almindeligt, jeg savnede mere end fløden. Det var det daglige paper. Med den største besværighed jeg savnede nyheden fra den ydre verden. I klubben var lidet nyheder. Rider havde krosset fra Oakland i sin launch, og Halstead havde været i San Jose og kom tilbage i sin maskine; de reporterere de samme forholde der som i San Francisco. Alting var tied op av striken. Al provision var opkjøbt av den højre klasse. Men hvad der hændte rundt andre pladser av landet, i Chicago? New York? Washington? Mest sansynlig de samme ting som her, men vidste det ikke med nogen sikkerhed. General Folsom havde faa nyheder. At en prøve havde været gjort, med at sætte army telegraphers i telegraf offices, men traaden var skaaret av i alle retninger. Dette var saa langt, en ulovlig handling av arbeiderklassen, dette var overlagt han var sikker paa. Han havde havt forbindelse med den traadløse ved army posten i Benicia, telegraph linjerne patrolled med soldater paa hele veien til Sacramento. Engang havde han faat Sacramento kaldt men traaden var avskåret igjen. General Folsom avhandlede et lignende forsøg var gjort at faa meddelelse av myndighederne alt igjennem landet. Men han vidste ikke om forsøget vilde lykkes eller ei. Hvad han var ræd for var traadavskjæring; han kunde ikke tro det var nødvendigt en saa dybtlagt arbeider sammensværgelse. Dagene kom og gik, for en det var en humdrum tid. Det hændte ingenting. Gaderne var ikke saa befolkede som før. Arbeiderklassen kom ikke op i storbyen for se hvordan vi tog striken. Det var heller ikke saa mange automobiler kjørende rundt og naar en maskine gik i stykker kunde den ikke blive istand gjort.

Ligt resten maatte jeg spadserere. San Francisco laa død. Og vi vidste hvad som var hændt rundt landet. Fra det vi kunde forstaa at resten av landet laa lige saa død som San Francisco. Fra tid til tid byen var plakatet med offentlige bekjendtgørelser av de organiserede arbeiderne det havde været trygt maanedes før og hvor grundigt I. L. W. havde forberedt striken. Hver eneste detalj havde været udarbejdet paa forhand. Nogen heftighed var endnu ikke hændt undtagen nogen skyndning av nogen faa traadavskjæring, gjort

av soldaterne. Foretnings folk, og millionærene og den professionelle klassen holdt møter, men der var ingen vei til at faa de offentlige bekjendtgørelser public. De kunde ikke engang faa dem trygt. En følge av disse møter var at General Folsom var overtalet til at tage militære besiddelse av mad varelageret. Sulten i de høires hjem var begyndt at kjendes. Jeg ved at mine tjenerne var begyndt at gaa med lange ansigter, og det var for bause at se det store hul de havde gjort i min madforsyning. Men med madleveringerne kom nye plager. Den maden som var i San Francisco, vilde ikke være længe. De organiserede arbeiderklasser havde sine egne private madforsyninger. Den hele arbeiderklasse gik med i madudelingen. Den som av General Folsom var besiddelse av madvare beholdning, formidsket meget fort. Hvordan kunde soldaterne adskille den lurvete middel klassen og en medlem av I. L. W. Den første som den sidste havde til at have mad. Men soldaterne kjendte ikke alle I. L. W. mænd i byen, lige saa lidet deres hustruer og børn av I. L. W. For at gjøre det værre, governmentet som havde gjort madhalingen fra armé depeon paa More Island til Angel Island fandt ingen mad mere. Soldaterne fik nu sin første del ud av proviant. Begyndelsen av enden var et syn. Heftighed var nu begyndt at vise sig frygtlig ansigt. Love og orden gik nu væk. Jeg maa tilstaa blandt middelklassen og den opre klassen. Organiserede arbeider klassen holdt sin gode orden. Men det kunde de gjerne for de havde nok at spise. Jeg husker en eftermiddag i klubben at jeg overhørte en samtale av Halstead og Brentwood i et hjørne. De tog mig i tilfælde.

Upprop

(Forts. från 1sta sidan.)

hli dess eget värk; men för att det skall lyckas fordras det att alla hjälpa till. Därför in i ledet varenda man och varenda kvinna som arbetar för lön. Kom ihåg, att "enade vi gå till seger, men söndrade vi gå till fall". Blott genom obrottslig solidaritet av alla proletärer kan vår befrielse genomföras.

Vi närmar oss med stora steg den mest kritiska period i nyare tidens historia. Det psykologiska ögonblicket i vår frigörelsekamp står för dörren. Den ryska revolutionens stormklockor har givit signalen. Låt oss visa att vi förstått den och göra våra vapen i ordning för den kommande striden. An en gång, proletärer, slut er till vår revolutionära kamporganisation.

Fram för den industriella unionismen!

Leve solidariteten!

Leve arbetets kooperativa samhälle!

SKANDINAVISKA RECRUITING UNION Av I. W. W.

Chicago, Ill.

Patriotism och trustvälde

Nu i dessa dagar då man som högst skriker om patriotism och ropar till slaverna: ditt fosterland är i fara, kommer ett annat ännu mera hjärtskärande rop från de förtryckta sida: organiserade arbetares liv äro av de krigsgalna trusterna dömt att gå sin undergång till mötes. I södra Cal. är för närvarande det största krig i gång som historien någonsin kunnat påvisa.

De stora trusterna som nu genom krig beslutat att tillintetgöra hela den amerikanska arbetarbefolkningen har samtidigt svurit en dyr ed på att krossa alla alla organiserande arbetare oavsett vad medel de behöva använda.

Ni arbetande kamrater höra dagligen rop från statens sida, men detta rop måste drunkna i dyningarna av det rop som kommer från våra fängslade kamrater i Cal. Låt staten och Morgan & Co., ropa så mycket de vilja ni har ingen skyldighet till dem, åtminstone så länge våra kamrater dömas oskyldigt till döden av dem.

Vi ha våra kamrater i Cal. Tom Mooney och hans kamrater i San Francisco, och en ny kam-

rat ur vårt eget led tagen i Stockton, Cal. Hns namn är Schoon. Tidningens utrymme tillåter ej att i detalj skildra på vilket brutalt och barbariskt sätt denna kamrat blivit behandlad, enär nyheten kommer oss till handa just som tidningen går i press.

Nog av kamrater, det är så brutalt att det kan knappast i ord beskrivas. Det ger varje vaken arbetande man och kvinna tillfälle att till kriga mot de blodiga trusterna i västern. Kamrat Mooney och Schoon måste ut i det fria för en enda arbetare tänker på att hjälpa staten att krossa den tyska militarismen, som de så vackert kalla det.

Arangeren möten över hela landet och visen varje arbetare var han har sina vänner.

Medel behövas omedelbart, sänd alla medel omedelbart för Mooney till Intn. Defence Committee, 210 Russ Bldg., San Francisco.

För kamrat Schoon, till William Weyh, Box 845 Stockton, Cal.

Det är ett krig kamrater som fordrar ert omedelbara understöd. Mera i detalj nästa nummer. Carl Ahlten.

Rätttegången i Seattle

(Forts. från sida 3.)

En fru Crosby visade sig vara väl hemma i arbetarklassens vitala fråga. Hr. Cooley tillfrågade fru C. hur I. W. W. hade sagt sig skola ändra förhållandena?

"Jo, de skulle få arbetarna tillsammans i en stor organisation. Då de blevo väl organiserade bleve ändringen förhållandvis lätt."

"Och hörde ni dem säga, att då de organiserade arbetarna bleve i majoriteten skulle de taga i besittning industrien och driva det själva?"

"Ja, naturligtvis!"

"Jag menar att då de tagit industrien skulle de säga till ägaren: 'nu må du gå till arbete, ty vi stanna och driva det hela?'"

"Nej, det hörde jag dem aldrig säga."

"Men ni hörde dem säga att de skulle taga i besittning?"

"Ja säkerligen! Gjorde kanske inte nordstaterna så mot sydstaterna? Mina fäder voro från sydstaterna och slaverna blevo tagna ifrån dem, detta med rätta också!"

"Ni tror alltså också att det skulle vara rätt?"

"Jag tror att det vore alldeles rätt att konfiskera vad som är till hela folkets och samhällets nytta och välfärd."

Cooley (hastigt): "Det är nog."

Vittnet (fortsätter): Och att det skulle opereras av folket för folket!"

Cooley (högre och mera ivrigt): "Det är nog!" Cooley skämdes.

Huru tydligt är ej detta I. W. W. som organisation och ej så mycket Thomas Tracy som är för rätta!

Jake Michel, välkänd organiserad arbetare i Everett, slutade sitt vittnesmål med orden: "Orsaken att jag har särskilt intresse i denna sak är, att jag har två söner

Stor I. W. W. utflykt i Minneapolis

SÖNDAGEN DEN 10 JUNI ANORDNAS STOR UTFLYKT MED FÖRSTKLASSIGT PROGRAM A DEN VACKRA UTFLYKTSPLATSEN I ÄNDAN AV BRYN MAWR CAR-LINE.

PÅ PROGRAMMET FÖREKOMMER MUSIK, SÅNG, TAL PÅ OLIKA SPRÅK — AV MANLIGA OCH KVINNLIGA TALAR, LEKAR, OCH MÅNGA NYA TILLSTÄLLNINGAR SOM ÄNNU EJ FÖREKOMMIT FÖRUT.

DEN BÄSTA TID TÄNKBAR KOMMER ATT GARANTERAS ALLA SOM TA DETTA TILLFÄLLE I AKT. PROGRAMMET BÖRJAR KL. 11:30 F. M.

INTRÄDE 10 CENTS. ALLA VÄLKOMNA.

Tag Bryn Mawr carline från 5th St. och Hennepin Ave., och gå väst, till ändan av linien och gå 6 block S. W.

Nettobehållningen kommer att tillfalla I. W. W. Hall för förbättring av densamma jämte utvidgning av biblioteket.

och två döttrar. Jag önskar därför den bästa organisationsform, så att mina barn må bli i tillfälle att förtjäna ett anständigt livsuppehälle; jag vill ej se mina döttrar som prostituerade på gatan, eller sönerna som landsvägsridare!"

Harry Feinburg, en av de anklagade, inkallades. Ur F:s vittnesmål framgick att en viss Reese (medlem av I. W. W. och A. F. of L.) vid ett gatumöte i Everett talat i sådan ton att F. måste draga ned honom från stolen.

Här uppstod en het dispyt mellan de olika advokaterna; och det braktes i dagen att nämnda Reese var en Pinkerton detektiv avlönad av Snohomish county, samt ombord "Verona" den 5 november. Om nu skott skulle hava lossats från båten först, så förstär man ju vem skytten var! Nämligen Reese, för att ge MacRae och hans banditer en ursäkt för slaktningen av arbetarna den 5 november.

Fru Johnson vittnade att hon hemma hos sig haft en konversation med MacRae och att han veckor före en 5 nov. var betänkt på att nedskjuta arbetare, som ämnade landstiga vid dockan. Då fru J. gjort invändningar att I. W. W. hade lika stor rätt som andra att tala och vädja till arbetare att tillsluta sig deras organisation, hade MacRae svarat "att han i sin strävan att hålla I. W. W. på avstånd hade sågvarksägarna bakom sig, och att han ämnade hålla dem på avstånd, även om han skulle utkalla soldaterna att nedskjuta dem."

(Forts. i nästa n:r.)

Organisatör önskas

En organisatör som kan organisera tjänsteflickor önskas i Duluth, Minn. Nämnde måste vara hemma i engelska och skandinaviska språken. En kvinnlig dans är lämpligast.

Sänd alla meddelanden angående platsen till Domestic Workers Industrial Union of I. W. W. No. 115 — 530 W. First St., Duluth, Minn.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetareklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan inte bli fred så länge medlemmar av arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet. Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därför måste yrkesföreningarna arbetsgivareklassen att vilsledda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "med med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Tidningens namn måste organiseras, inte endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när densamma är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt uppgäva vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Vad kapitalistpresiden säger om rättsväsendet

I all uppriktighet.

National-ekonomisk krönika för Sv. T.-N., av Plebs.

Nu har en jury i Everett, Wash., förklarat oskyldiga de 74 fångar som af syndikatspressen utmålades som mördare och banditer, emedan en folkhop med revolverar förhindrat dem att stiga af en ångbåt för att hålla agitationstal i staden. En slätraktad, fet man utpekades som den där hade fyrat af det första skottet, och det befanns att han icke hade något vapen af något slag. Likaså visades det att stadens egna folk började och att det döddes fem af arbetarna, då däremot blott två af stadsborna döddes. För detta krakel som myndigheterna själva började skulle 74 arbetare straffas, somliga med döden, andra med lifstids fängelse. Det är hög tid att landets medborgare bättre taga reda på, huru det går till i detta så kallade fredliga krig mellan kapital och arbete. Just nu fick jag reda på att grunden till den beryktade Haymarketafären var den att en av männen, som då hängdes, hade agiterat för en åttatimmarslag, och för detta sitt förörraderi mot sina arbetsgivare måste de straffas med döden. Och vi få väl se, hur det går med sekreteraren för en arbetaresträjk, vilken person nu i San Francisco hotas med döden på grund av dynamitattentatet under krigshetsen där förliden sommar. Den här i landet gällande oseden att i tidningarne utmåla en arresterad person som brottsling, innan han ännu undergått rannsaking, har icke så sällan kostat oskyldiga människor livet eller lifstids fängelse. Och då vi veta vad professionella jurymän och professionella vittnen kunna åstadkomma, så är det hög tid att en reform påbörjas i detta hänseende. Och i detta missbruk fruktar jag för att även vår svenskspråkiga press understundom gör sig skyldig till samma fel. Och då man vidare besinnar vad syndikatens provokationer numera företaga sig, så blir det så mycket mera nödvändigt för pressens män att vara på sin vakt mot detta onda. Att utmåla en arbetarnes ledare som en brottsling för att sålunda utpeka hela arbetarerörelsen som en enda, hela landet omfattande brottslingsliga, det är icke ett nytt påhitt. De gamla romarne brukade samma taktik, då de om de första kristna utropade: Det är icke rätt att I fån leva.

BREVLADA.

Följande kort äro rapporterade stulna: No. 288142, 288132, 288533, 224585, 254308, 255439, 255313, 260528, från 600 No. 254-268. Vilken som först får syn på dem bör taga upp dem var de än påträffas.

Just som sista sidan av Allarm går i press kommer kamrat Ragnar Johansons intressanta resbrev från Allarmturnén. Måste stå över till nästa nummer.

Förnya eder prenumeration på "Allarm"